

BIBLIJSKO - MOLITVENE ZAJEDNICE

SVETI PETAR I PAVAO

MARIJA I CRKVA

Marija slika i uzor Crkve

Milost se ne prima samo za sebe, već i za druge. Marija je primila posebnu milost da bi mogla ostvariti poslanje koje joj je Bog namijenio u svom planu spasenja. **Ona u svemu ovisi o Kristu, o njegovoj milosti.** Spašena Kristovom milošću, ona pripada novom Božjem narodu kao zajednici otkupljenih. Po punini dara spasenja, koji je primila, Marija je slika Crkve. „Dok je Crkva u Blaženoj Djevici već došla do savršenosti po kojoj je bez ljage i nabora (Ef 5,27), kršćani se još trude da rstu u svetosti pobjeđujući grijeh.“ Zato Crkva treba nasljedovati Marijinu krepost, da bi ostvarila sebe u sve tješnjem sjedinjenju s Kristom.

„Dok širi Kristovu slavu, Crkva postaje sličnija svome uzvišenom Uzoru, neprestano napredujući u vjeri, nadi i ljubavi, i u svemu tražeći i vršeći volju Božju.“

Zato i u svom apostolskom radu Crkva opravdano gleda na Onu koja je rodila Krista, začeta po Duhu Svetom i rođena od Djevice, da se on po Crkvi rađa i raste i u srcima vjernika. **Crkva pobožno misleći o njoj i promatrajući je u svjetlu Riječi, koja je postala čovjekom, s poštovanjem dublje prodire u veliki misterij utjelovljenja...**" (LG 65).

Kada se govori o Mariji kao slici Crkve, želi se reći da je u njoj već ostvarno ono za čim Crkva teži. Crkva treba nasljedovati Mariju u **vjeri, nadi i ljubavi**, da bi mogla biti zahvaćena Kristovom milošću i da bi otkupljenjem moglo biti potpuno ostvareno. Marija, naime, svojim primjerom pokazuje kako Crkva, i u njoj svaki pojedini kršćanin, treba surađivati u vlastitom otkupljenju.

Tajna Marijina života

Po svim povlasticama Marija zauzima posebno mjesto u Crkvi. Ipak, ona nije od početka imala cjelovitu spoznaju kršćanskog misterija. Njezina je vjera podložna razvoju. Njezin je život bio sličan životu ljudi što putuju ovom zemljom idući u susret vječnosti.

Valja istaći da je ona imala povlasticu pripadati i Starom i Novom zavjetu. Marija raste i razvija se u starozavjetnom ambijentu. Pripada vjernima Jahvinim, zajednici što iščekuje Spasitelja. Od ove zajednice nastat će novi Izrael. Njezin se život nastavlja u sjeni života njezina Sina i proteže se u početke Crkve. **Marija je živjela privilegirane trenutke susreta starozavjetnog Izraela s Kristom te trenutke pripreve i rađanja Crkve.**

Tajnu njezina života otkrivaju nam prve njezine riječi što ih susrećemo u evanđelju; „**Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!**“ (Lk 1,38). U ovim riječima izražen je Marijin stav vjere. Ona je Gospodinova službenica. Želi mu služiti, posvetiti sav svoj život. Marija prihvaća Božje gospodstvo nad svojim životom i ostaje otvorena njegovu djelovanju. Želi posvse pripadati Gospodinu, biti njegovo 'vlasništvo'. Ona pripada Jahvinim siromasima, što su neznati pred ljudima, ne pouzdaje se u sebe, već sve svoje pouzdanje stavljaju u Boga. Oni traže Gospodina. Zato će se radovati jer „Jahve ljubi narod svoj, spasenjem ovječava ponizne“ (Ps 149,7).

No, Marija također pripada i Novom Zavjetu. Prema Evanđeljima, ona zauzima posebno mjesto među onima što vjeruju da je Isus Krist očekivani Spasitelj. Po njoj Spasitelj dolazi na svijet. U njezinu odgovoru na Božji poziv ostvaruje se obećano spasenje. Ona je „Kći Sionska“ što predstavlja ispunjenje Izraela. Marija je živjela osobito iskustvo Božje prisutnosti i djelovanja. To iskustvo vodilo je objavi njezina Sina. Ovo iskustvo vjere prožeto je nadom i ljubavlju. **Marijino potpuno prepuštanje Gospodinu, otajstvu njegove milosti, ukorijenjeno je u Kristu, koga je ona najprije prihvatila u vjeri, a zatim i u svoje djevičansko krilo.** Potpuno predanje Gospodinu posve je usmjerio njezin život. Ovo opredjeljenje za Boga samo se produbljivalo u njezinu životu, koji je sav bio usredotočen na Krista.

Marijina se vjera ostvaruje i razvija u njezinu sudjelovanju u Isusovu životu i djelovanju. **Ona raste s objavom Isusove osobe.** Događaj s dvanaestogodišnjim Isusom u hramu pokazuje da Marija nije tada poznavala njegov božanski identitet. **Njezina je vjera u Isusovo božanstvo postupno rasla kroz slušanje njegove riječi i razmišljanje o njoj (Lk 2,51).**

„Za vrijeme njegova propovijedanja primila je riječi kojima Sin, uzvisujući Kraljevstvo nad odnošaje i veze tijela i krvi, proglasio blaženima one koji slušaju i čuvaju Božju riječ (Mk 3,35), kako je ona to vjerno činila. Tako je Blažena Djevica Marija na putu vjere i vjerno je sačuvala svoje sjedinjenje sa Sinom sve do križa, gdje je, ne bez Božjeg nacрта, stajala (Iv 19;25), sa svojim Jedinorođencem mnogo trpjela i s materinskim se srcem pridružila njegovoj žrtvi...“ (LG 58).

Marijin stav vjere, pouzdanja i ljubavi dolazi posebno do izražaja na Kalvariji. Pod križem njezina vjera ostaje postojana. Ona se pouzdaje u Gospodina, posve se prepušta otajstvu njegove ljubavi. Marija je bila jedina ljudska osoba uz Krista u času ostvarenja njegova djela spasenja, kao što je jedina aktivno sudjelovala i kod njegova dolaska na svijet. Pod križem Marija se pridružila Kristovoj žrtvi, njegovu predanju Ocu za spasenje ljudi.

Smisao stava izražena riječima „Evo službenice Gospodnje“ još više se otkriva u Marijinoj zahvalnoj pjesmi „**Veliča**“. Ona je željno iščekivala Spasiteljev dolazak, ispunjenje Božji obećanja. Kada se to iščekivanje ostvarilo na neočekivan način, Marija se potpuno prepušta Božjem pozivu i u radosnoj pjesmi izražava svoju zahvalnost i nadu: Spasiteljevim dolaskom ne samo njezin život, već i život svijeta dobiva svoje novo obilježje.

Marija najprije izražava osobnu nadu i zahvalnost, svjesna vlastite **neznatnosti**, s jedne strane, i **darovanosti Božje milosti, s druge strane**. Stav izražen riječima „Evo službenice Gospodnje“ poprima svoj vrhunski izraz u hvaljenu Božjeg milosrđa i dobrote. Marija se ne želi hvaliti sobom, već **silnim djelima koja joj učini Gospodin**. Zato Marija **kliče od radosti jer joj je Gospodin darovao spasenje**. Ova je nada i za **Božje siromahe**, za one koji su **neznatni, gladni, razbaštinjeni u svijetu**. S uspostavom svoga kraljevstva Bog će promijeniti ovu nepravednu situaciju koja vlada među ljudima (bogati i siromašni) i ponovo uspostaviti pravdu.

Na kraju svoje pjesme Marija hvali Boga što je ispunio svoja obećanja Izraelu. **U Kristu se uspostavlja Novi Savez s ljudima. Nastaje novi Božji narod, koji će živjeti od Kristove prisutnosti u svojoj sredini.** Marijina je nada zapravo prvi izričaj krišćanske nade. Njezino pouzdanje da će Bog zaštititi siromašne i uspostaviti svoje Kraljevstvo našlo je potvrdu u Isusovim riječima (Lk 4, 18-19) i njegovu djelu spasenja.

Marija u prvoj zajednici

Marija je sudjelovala u životu prve Crkve. Kako svjedoče Djela apostolska, ona je bila prisutna u prvoj zajednici što se nakon Gospodinova uzašašća okupila na molitvu u iščekivanju dolaska Duha (Dj 1,14). **Ona je u zajednici i na dan Duhova.** Premda nam Djela ne govore više o Mariji, može se reći da je ona sudjelovala u životu kršćanske zajednice, **koja se prepoznavala kao zajednica vjere, nade i ljubavi** (Dj 2, 42-47).

Uzor u vjeri, nadi i ljubavi

Drugi vatikanski sabor kaže, da je Marija osobiti član Crkve i njezin tip najizvrsniji uzor u vjeri i ljubavi (LG 53). Po svojoj vjeri Marija je anticipacija Crkve ne samo u vremenskom smislu, tim što je s vjerom prihvatila Riječ prije nego se rodila Crkva i potpuno joj se predala, već i po savršenosti svoje vjere. Marija je na osobit način sudjelovala u Kristovoj otkupiteljskoj žrtvi, njegovoj smrti i uskrsnuću, dok se vjera prve zajednice rađa nakon uskrsnuća. Ona je u vjeri, nadi i ljubavi živjela očitovanje Boga u Kristu i ispunjenje njegovih obećanja u dolasku Kraljevstva u Kristovoj osobi.

Marija je zato tip Crkve i njezin najizvrsniji uzor u vjeri, nadi i ljubavi. **Nasljedujući Mariju u kreposti, Crkva se nada da će se u njoj ostvariti ono tšo je već ostvareno u Mariji.** Ona ostaje znak pouzdane nade za Crkvu. Sabor veli: „Isusova Majka, kao što je tijelom i dušom već proslavljena na nebu, slika i početak Crkve kakva ima biti u budućnosti, tako i na ovoj zemlji, dok ne dođe dan Gospodnji (2 Pt 3,10), svijetli putujućem Božjem narodu kao znak pouzdane nade i utjehe“ (LG 68).

